

[Robert Mikkelsen.]

Loven, er tilendebragt, naar man altsaa paa Basis af de samlede Erfaringer fra hele Retsopgøret kan danne sig et klart Billede af, hvor Ændringer er ønskelige, og hvor de ikke er det. Afgørende Mangler ved Loven kunde naturligvis gøre en tidligere Revision nødvendig, men under den overmaade grundige Udvalgsbehandling er saadanne Mangler paa ingen Maade konstateret. Vi gaar derfor imod Lovforslaget, baade med og uden de nu tilkommende Ændringsforslag.

Straffelovstillægget blev for lige et Aar siden vedtaget af en enig Rigsdag. Det er karakteristisk for den siden da forløbne Udvikling, at mit Parti i Dag er det eneste, som endnu holder paa Loven i dens oprindelige Form, at selv en af Lovens Fædre, den daværende Justitsminister, føler sig saadan trængt, at han gaar ind paa Ændringer, Ændringer, som er skadelige eller i bedste Fald overflødige, og hvis Overflødighed han selv paa udmærket Maade har paavist. Det er beklageligt, at det er saaledes. Det er beklageligt, at man, selv hvor man utvivlsomt er imod Realitetsforandringer, giver efter for Revisionstendenser, som i bedste Fald er sagligt ubegrundede. Vi havde hellere i denne Sag staaet sammen med de Meningsfæller, som jeg ved findes inden for alle de øvrige Partier her i Tinget, men herved er jo intet at gøre. For vort Vedkommende ønsker vi ikke at give efter for Revisions-tendenserne. Jeg anbefaler at stemme imod det foreliggende Lovforslag, baade med og uden de Ændringer, som Udvalgsbehandlingen har medført.

Bertel Dahlgaard: Jeg beklager, at Udvalgets Behandling af dette Lovforslag har taget saa lang Tid, hele 3½ Maaned, men Forhandlingerne har, som det ogsaa har været nævnt før, været meget vanskelige, og det har været svært at naa frem til et Resultat. Bortset fra Kommunerne har i Virkeligheden alle erkendt, at visse Ændringer burde gennemføres. Nødvendigheden heraf forelaa, som jeg fremhævede ved første Behandling, først og fremmest fordi Straffelovstillægget, som det gennemførtes i Fjor Sommer, paa visse Punkter ikke af Anklagemyndigheden blev praktiseret ud fra de Forudsætninger, hvorunder Rigsdagen vedtog Loven, hvad selvfølgelig den daværende Justitsminister bærer Ansvar for. Dette Forhold har særlig faaet sit Udtryk i Ændringsforslag Nr. 1 til § 3, Stk. 3, hvorom det i Betænkningen bl. a. hedder: „Den foreslaaede Affattelse til-

sigter at præcisere det, som udtaltes under Forhandlingerne om Lov Nr. 259 af 1. Juni 1945, bl. a. i den af Folketinget afgivne Betænkning, at der ved Straffudmaalingen bør tages Hensyn til de undskyldende Momenter, der kan ligge i de paagældendes Tilknytning til det tyske Folk, navnlig for saa vidt angaar de Medlemmer af det tyske Mindretal, der har gjort tysk Fronttjeneste uden for Danmark.“ I Tilknytning til denne Udtalelse, der altsaa ikke angaar de saakaldte Zeitfreiwillige og heller ikke Selbstschutzorganisationen, men de egentlige Frontsoldater, udgaaet af det tyske Mindretal i Sønderjylland, vil jeg gerne atter udtale min Forventning om, at den højtærede Justitsminister nu sætter alt ind paa, at alle de paa dette Omraade foreliggende Sager i Sønderjylland nyder hurtigst mulig Fremme.

Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa de øvrige Ændringer, som Udvalgets højtærede Ordfører udførligt har omtalt, og hvoraf de vigtigste er Indførelsen af Adgangen til Prøveløsladelse, Ændring i Reglerne om Rettighedsfortabelse, udvidet Anvendelse af Benaadningsretten over for tidligere afsagte Domme, der er strengere end den nuværende Praksis, og endelig Paabudet om nærmere Regler for en differentieret Straffafsoning. Ingen af disse Ændringer vil medføre nogen Lempelser over for de grovere Forbrydelser, men de tilsigter at lette Vejen for dem, der har forbrudt sig i mindre Grad, tilbage til det normale Samfundsliv. Jeg vil gerne sige her i Dag, at jeg tror, der er Grund til netop at understrege dette. Vi kan ikke tidligt nok gøre os klart, at her venter os en meget stor Opgave. Det er nødvendigt at straffe dem, der har forsyndet sig imod de elementæreste Pligter over for deres Fædreland, og den Folkets Retsfølelse, der her kræver Straf, er i sig selv sund. Men saa maa vi paa den anden Side ikke glemme, at de, der ikke raader over andre Virkemidler end Straf, de Mennesker, der alene kan tale om Straf og Hævn og Gengældelse, til syvende og sidst næsten altid selv er af ringe Kvalitet og i Almindelighed selv mangler de værdifuldeste af de Egenskaber, som det ordnede Samfund hviler paa. Samfundets Opgør med dem, der svigtede, maa gennemføres, men det er, som jeg stadig har fremholdt det, vigtigt, at vi kommer igennem det hurtigst muligt. Denne Atmosfære, hvor alle negativt indstillede svælger i et endeløst Opgør, medens alt positivt staaer i Stampe, fordi Kræfterne stadig ofres paa det forbigangne, er